

Sygn. akt V K 134/15

Dnia 1 lipca 2016 r.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, V Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Agnieszka Bręczewska – Sowa

Protokolant: Malwina Kalicińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 9 marca 2016 r., 20 kwietnia 2016r., 1 lipca 2016 r. w S.

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Szczecin – N. w S. – A. Z.

sprawy

R. S. (1) (obecnie P.-S.)

syna W. i J.

urodzonego (...) w S.

oskarżonego o to, że

w dniu 17 do 21 maja 2014 roku w S. udzielił pomocy w ukryciu pochodzącego z kradzieży z włamaniem z dnia 13-14.05.2014 r. w B. na szkodę C. M. samochodu osobowego marki B. (...) o nr VIN (...) w ten sposób, że w dniu 17 maja 2014 roku zawarł z M. O. (1) umowę użyczenia garażu położonego przy ul. (...), a następnie udostępnił go nieustalonemu mężczyźnie, który przechowywał w nim ww. pojazd,

tj. o czyn z art. 291 § 1 kk

I. uniewinnia R. S. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu,

II. na podstawie art. 632 pkt 2 kpk koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt V K 134/15

UZASADNIENIE

M. O. (2) był najemcą garażu nr (...) położonego w kompleksie garaży przy ulicy (...) wjazd od ulicy (...) w S.. Garaż ten postanowił wynająć. Na ogłoszenie umieszczone przez wnuczkę w internecie odpowiedział R. S. (1). W dniu 16 maja 2014r. umówił się on z M. O. (2) i obejrzał garaż. Był wówczas z nieustaloną mężczyzną. Na spotkanie R. S. (1) przyjechał on samochodem M. typu combi. R. S. (1) wskazał, iż jest zainteresowany wynajmem garażu w celu przechowywania w nim quada i w związku z tym skontaktuje się jeszcze z M. O. (2). W dniu 17 maja 2014r. R. S. (1) ponownie umówił się z M. O. (2), z którym razem z innym nieustaloną mężczyzną ponownie udał się do garażu. Tam sprawdził czy samochód, którym przyjechał zmieści się w garażu. Po sprawdzeniu, iż pojazd zmieści się w garażu M. O. (2) poprosił R. S. (1) o dowód osobisty i spisał jego dane. Czas wynajmu nie został określony. R. S. (1) miał uiszczać comiesięczny czynsz w kwocie 70 złotych. W dniu 17 maja 2014r. R. S. (1) zapłacił z góry za półtora miesiąca. M. O. (2) spisał zobowiązanie, w którym wskazał imię i nazwisko R. S. (1), adres ul. (...), (...)-(...) P., nr dowodu AUR (...) i tel. (...), po czym przekazał mu klucze.

Dowody:

- zeznania świadka M. O. (2) k. 17 – 19, 84, 148,
- zobowiązanie k. 20.

Od dnia 20 maja 2014r. policja prowadziła czynności poszukiwawcze samochodu marki B. (...) o nr VIN (...) utraconego na terenie Niemiec, którego (...) zalogował się na terenie garaży przy ulicy (...) w S.. W dniu 21 maja 2014r. w garażu nr (...) przy ulicy (...) funkcjonariusze policji odnaleźli samochód marki B. (...) o nr rejestracyjnym (...) 103. Samochód ten został utracony na terenie Niemiec w wyniku kradzieży z włamaniem dokonanej w okresie 13 – 14 maja 2014r. Samochód miał uszkodzoną wkładkę zamka w drzwiach przednich lewych.

Dowody:

- zeznania świadka M. O. (2) k. 17 – 19, 84, 148,
- zeznania świadka R. W. k. 29 – 30, 147,
- lokalizator współrzędnych (...) k. 5 – 6,
- protokół oględzin pojazdu k. 9 – 11,
- dokumentacja fotograficzna k. 26 – 27,
- pismo k. 94,

Ujawnione na pojeździe ślady linii papilarnych nie nadawały się do identyfikacji.

Dowody:

- notatka k. 104.

R. S. (1) legitymuje się dowodem osobistym o nr (...) wydanym w dniu 17 października 2012 r. We wniosku o wydanie dowodu osobistego wskazał on adres (...) /1, (...) - (...) P.. Nie zgłaszał on utraty tego dowodu osobistego.

Dowody:

- pismo k. 163,
- wniosek k. 166.

R. S. (1), będąc przesłuchiwanym jako świadek w postępowaniu przygotowawczym przedstawił zawartą w dniu 18 maja 2014r. umowę podnajmu garażu murowanego nr (...) przy ulicy (...) zawartą z osobą o danych P. A., na czas nieokreślony za kwotę 120 złotych. Osoba o takich danych nie istnieje.

Dowody:

- umowa k. 48,
- notatka k. 61, 70, 77 – 78, 87 – 89.

R. S. (1) urodził się (...) w S.. Jest kawalerem, posiadającym jedno dziecko w wieku 9 lat na utrzymaniu. Z zawodu jest blacharzem samochodowym. Pracuje jako pracownik biurowy osiągając dochód około 1.500 złotych miesięcznie. Był karany.

Dowody:

- wyjaśnienia R. S. (1) k. 97 – 98, 144,
- informacja o osobie z K. k. 140.

R. S. (1) nie przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (wyjaśnienia R. S. (1) k. 97 – 98, 144).

R. S. (1) został oskarżony o to, że w dniu 17 do 21 maja 2014 roku w S. udzielił pomocy w ukryciu pochodzącego z kradzieży z włamaniem z dnia 13-14.05.2014r. w B. na szkodę C. M. samochodu osobowego marki B. (...) o nr VIN (...) w ten sposób, że w dniu 17 maja 2014 roku zawarł z M. O. (1) umowę użyczenia garażu położonego przy ul. (...), a następnie udostępnił go nieustalonemu mężczyźnie, który przechowywał w nim ww. pojazd, to jest o czyn z art. 291 § 1 kk.

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do przypisania sprawstwa w zakresie zarzucanego oskarżonemu czynu.

Odnosząc się do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka M. O. (2). Zeznania te były spójne, rzeczowe, konsekwentne, a przy tym korespondowały z przedłożonym przez świadka zobowiązaniem. Podobnie należało ocenić zdaniem Sądu zeznania R. W.. Świadek ten jest funkcjonariuszem policji. W swoich zeznaniach przedstawił okoliczności związane z podejmowanymi czynnościami służbowymi, które korespondowały ze zgromadzonymi w sprawie dowodami z dokumentów. Zatem brak było podstaw do kwestionowania zeznań wskazanych świadków.

Należy podkreślić, iż nie budziło wątpliwości Sądu to, iż oskarżony był stroną umowy zawartej z M. O. (2) na postawie której wszedł w posiadanie garażu. Za powyższym przemawiało to, że w zobowiązaniu k. 20 zostały zawarte rzeczywiste dane R. S. (1), w tym numeru dowodu osobistego, którego utraty przed zawarciem umowy oskarżony nie zgłosił oraz adres jego zamieszkania, który później potwierdził on w trakcie postępowania, przedkładając umowę k. 48 akt. Powyższemu nie przeczył fakt nierozpoznania przez M. O. (2) R. S. (1) na zdjęciu, skoro w zobowiązaniu zostały zawarte dane oskarżonego. Zatem osoba je podpisująca musiała dysponować dokumentem tożsamości R. S. (2), a przy tym M. O. (2) wskazał, iż wizerunek ze zdjęcia w dowodzie zgadzał się z wizerunkiem osoby okazującej dowód. W tym kontekście należało też uwzględnić fakt, iż M. O. (2) jest osobą w zaawansowanym wieku i ta okoliczność mogła sprawiać, iż nie rozpoznał on na zdjęciu oskarżonego w trakcie okazania.

W ocenie Sądu umowa, przedłożona przez oskarżonego k. 48 akt została zawarta z osobą nieistniejącą. Dane podnajmującego garaż P. A. są to dane osoby fikcyjnej umieszczana w we wzorach dokumentu tożsamości. Zgromadzony w tym zakresie materiał dowodowy w postaci wydruków k. 78 i 88 oraz notatki k. 87 nie pozostawia wątpliwości. Nie oznacza to jednak, w ocenie Sądu, iż do zawarcia takiej umowy nie doszło, a R. S. (1) nie został wprowadzony w błąd co do tożsamości osoby, z którą zawierał tę umowę. W tym zakresie czynienie domniemań wobec przyjętej przez oskarżonego linii obrony, byłoby czynieniem niedających się usnąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. W toku postępowania, nie zostało bowiem wykazane, iż oskarżony takiej umowy nie zawarł, choćby dla zysku. Nie zostały również ustalone okoliczności, kiedy i jak samochód marki B. znalazł się w garażu. Odnosząc się zatem do kwestionowania sprawstwa przez oskarżonego należy wskazać, iż w ocenie Sądu brak było podstaw do uznania, iż oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwo. Zwłaszcza, że dokonując oceny w tym zakresie Sąd nie mógł wziąć pod uwagę zeznań składanych w charakterze świadka przez oskarżonego przed przestawieniem mu zarzutu. Również brak możliwości identyfikacji śladów ujawnionych na pojeździe sprawiał, iż nie można było wykazać oskarżonemu, iż miał styczność z pojazdem czy udzielał pomocy do jego ukrycia. Samo zawarcie umowy najmu z dnia 17 maja 2014r. w tym zakresie, w ocenie Sądu nie było wystarczające, skoro w toku postępowania została przedstawiona kolejna umowa z późniejszej daty dotycząca tego samego garażu. Fakt, iż oskarżony zawierał taką umowę bez zgody i wiedzy M. O. (3) również nie powoduje, iż można przyjąć, iż do jej zawarcia nie doszło.

Pozostałe dowody z dokumentów zgromadzone w sprawie nie budziły wątpliwości, zostały one bowiem sporządzone przez uprawnione osoby w ramach ich kompetencji.

Dla bytu przestępstwa z art. 291 § 1 kk nie wystarcza ukrycie rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego. Innymi słowy, warunkiem odpowiedzialności za ten czyn w omawianej postaci nie jest tylko dokonanie czynności polegającej na utrudnieniu albo uniemożliwieniu ujawnienia rzeczy przez osobę pozbawioną jej posiadania lub przez organy ścigania, czyli ukrycie jej. Sprawca musi mieć ponadto świadomość, że takim zachowaniem pomaga innej osobie do ukrycia rzeczy, choćby osoba ta o pomocy tej nie wiedziała. Warunkiem odpowiedzialności za pomoc do ukrycia rzeczy, o której mowa w art. 291 § 1 kk, jest świadomość i wola albo co najmniej godzenie się sprawcy, że takiej pomocy swoim zachowaniem udziela (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2011 roku w sprawie III KK 360/10).

Podkreślić należy, że czynem zabronionym, za który sprawca ponosi odpowiedzialność karną, jest zachowanie o znamionach określonych w ustawie karnej, opisujących również stronę podmiotową tego zachowania. Przesłanką przestępstwa paserstwa stypizowane w art. 291 § 1 kk może być popełnione tylko umyślnie, a więc sprawca musi chcieć realizować wszystkie jego znamiona albo co najmniej, przewidując możliwość ich wypełnienia, godzić się na to.

Przenosząc powyższą argumentację na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że zgromadzony materiał dowodowy nie pozwalał na przyjęcie, że oskarżony swoim zachowaniem działał z zamiarem pomocy do ukrycia pojazdu uzyskanego za pomocą czynu zabronionego lub godził się na to. Zgromadzony materiał dowodowy nie pozwalał na połączenie oskarżonego z samochodem, a także ustalenie czy i w jakich okoliczności wszedł w jego posiadanie, ewentualnie stanu jego wiedzy czy świadomości w jakim celu garaż zostanie wykorzystany.

Na podstawie tak ocenionego materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania kierując się regułą, iż niedające się usunąć wątpliwości winny być rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego, że zgromadzony materiał dowodowy w niniejszej sprawie nie daje podstaw do uznania winy oskarżonego R. S. (1) w zakresie stawianego mu zarzutu. Oskarżony w toku postępowania skorzystał z przysługującego mu prawa do obrony w postaci odmowy składania wyjaśnień. Oskarżony nie miał również obowiązku dowodzenia swej niewinności ani przedstawiania dowodów na swoją niekorzyść. Zakwestionowanie sprawstwa powodowało konieczność wykazania oskarżonemu wypełnienia wszystkich znamion. Tym się kierując Sąd orzekł w punkcie I wyroku. Sąd nie znalazł podstaw również do przypisania oskarżonemu czynu z art. 292 § 1 kk, albowiem brak było danych dotyczących kiedy i w jakich okolicznościach samochód pochodzący z kradzieży z włamaniem znalazł się w garażu nr (...) położonym w kompleksie garaży przy ulicy (...) wjazd od ulicy (...) w S..

Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowił art. 632 pkt 2 kpk, zgodnie z którym w przypadku uniewinnienia oskarżonego w sprawach z oskarżenia publicznego koszty procesu ponosi Skarb Państwa.